

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

' | דף היומי בבלי: סוכה נו | דף הכולל: יומא פה.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן תרל"ט עד סעיף ב'.
מוסר: זכור למרים - פרק י"ח מ"כללו של דבר" עד תחילת פרק י"ט.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק יז עד פרק יט 'והנה גמילות חסדים'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

עובדות מרתקות שנמסרו מפייהם של תלמידי מרן החפץ חיים זי"ע – לרגל יומא דהילולא | מרן הגר"ח שליט"א שמע את הסיפור והגיב: "בהחלט ייתכן שזה היה גילוי מן השמים" | איך קורה שמטרנה הופכת ל'אבקה חשודה'? | 2224

הדרך שלך מסכת סוכה

הנהלת 'דרשו' העולמית מברכת את רבבות אלפי לומדי 'הדף היומי'

לרגל סיום מסכת סוכה - היום יום ד' כ"ד באבול

יהי רצון שכשם שעזרנו הקב"ה לסיים מסכת זו, כך יעזרנו להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסיימם

על דא ועל הא

איש הביטחון אמר לי כי השיקוף הפעיל כלפי
'התרעה'. הוא הורה לי להניח את כל הפציי על השולחן
והסביר לי שאני בגדר 'חשוד'... התפלאתי. כבר טסתי
כמה פעמים והכל היה בסדר, מה קרה הפעם?

והמסקנה: בעוד ימים מעטים נעמוד כולנו מול 'מכונת השיקוף' של הקב"ה. ככל שננסה להסתיר 'אבקה חשודה', זה פשוט לא יצליח...

שאם אינך טיפוס שבא לעשות להם בעיות - גם הם לא יעשו לך בעיות.

הגעתי לשדה בזמן הנחתי את התיקים, כולל הנעליים, על השולחן בדרך למכונת השיקוף. עברתי במתקן סורק - הגוף ולאחר מכן מיהרתי לחלוץ את מטלטלי מהצד השני של המכונה, לנעול את נעליי ולחגור את חגורת.

מעשה:

מספר אברך:

הכושי חשף שורת שיניים צחורות, שבלטו על רקעו הכהה - לא ידעתי אם הוא מחייך או מלגלג.

הכל התחיל בכך שבסך הכל רציתי לעלות על טיסה מארה"ב לישראל. הבידוק האמריקני ידוע אמנם כקשוח, אך ניתן לומר

נכנסנו לחדר. הבודק הורה לי להתייצב ישר מול קו שהיה מתוח על הרצפה. הבכיר גלגל באוזני הצעיר שורת הוראות, והוא החל ליישמן. הבדיקה היתה חיצונית, אך פרטנית להחריד. אם הייתי מחביא לפני כן עשרה פירורי חמץ הוא לבטח היה מגלה את כולם!

הסתיים הבידוק. השיירה חזרה לשולחן הקודם ופה התבקשתי להמתין עד שיגיע איש המעבדה. התינוקות רצתה את הבקבוק שלה, אך הם לא הסכימו לשחרר כלום.

האיש הגיע - קשיש אך גבוה ונמרץ - פתח את הג'יימס בונד שלו, והחל לעשות לאבקה האומללה 'ארבע מיתות בית דין'. כאשר השתכנע שאכן לא מדובר בסם המוות, הפך לאנושי והתעניין מתי הטיסה. אמר שההליך שלו יסתיים בתוך שתי דקות. במשך כל ההתרחשות היה לי זמן להרהר: מה לי ולצרה הזאת? כמה וכמה פעמים טסתי, והכל הלך למישרין. אז מה קרה הפעם שהעסק הסתבך?!

למעשה:

ואז זה היכה בי:

בטיסות הקודמות גם לקחתי 'מטרנה', אך אז זכרתי לעשות דבר פשוט: לפני שהגעתי למכונת השיקוף הצגתי את המטרנה לראווה, והודעתי לנציג הביטחון שאני מעלה איתי למטוס 'פורמולה לתינוקות'.

תמיד פשפשו הבודקים באבקה - לעיתים גם ערכו לה בדיקה כימית מהירה - אך בזה הסתיים העניין.

אך מה קרה הפעם? הפעם ניסיתי להסתיר. תחבתי את המטרנה לעומק התיק - ולא סיפרתי כלום.

ככה? "מכסה פשעיו לא יצליח!" (משלי כח, יג) - כעת אעבור תהליך מתיש, עד לחקר האמת!...

אז מה באמת העצה? ממשיך הפסוק ואומר: "ומודה ועוזב ירוחם".

בעוד ימים מעטים נעמוד בראש השנה מול 'מכונת השיקוף' של הקב"ה (פרטים ב'ונתנה תוקף') ככל שננסה להסתיר 'אבקה חשודה' זה פשוט לא יצליח. ה'סליחות' שהתחלנו לומר במוצאי שבת הם השולחן שלפני מכונת השיקוף. זה הזמן 'להניח הכל על השולחן'... "ומודה ועוזב ירוחם!"

(הרב ישראל למברגר, מוסף שבת קודש יתד נאמן)

בשלב זה העירה אשתי את תשומת ליבי שהתיק של עגלת התינוק שלנו נפלט ממכונת השיקוף החוצה, לשולחן החבילות החשודות. העפתי מבט לתיק ומיד קלטתי שקופסת ה'מטרנה' שנמצאת בתיק חוללה את הבעיה.

היו שם עוד כמה תיקים שנפלטו. מדי פעם ניגשה נציגת ביטחון, הרימה תיק אחד ושאלה מי הבעלים. יחד איתו ניגשה לשולחן סמוך, פתחה את התיק, וידאה שהכל בסדר ושיחררה אותו. בדיוק כאשר הגיע תורו של התיק שלי, היא עזבה את העמדה.

המתנתי. ערימת התיקים 'החשודים' הלכה והצטברה, אך הנציגה פשוט נעלמה מן הזירה. הערתי את תשומת ליבו של האחראי על מכונת השיקוף שהתיק שלי ממתין, ואז הכושי חיך אליי - וליתר דיוק גלגל עליי. כביכול אומר: אתה באמת חושב שמישהו פה בביטחון נלחץ מהעובדה שתמתין פה עד מחר?...

המשכתי להמתין. לבסוף הגיע נציג בטחון חדש, שהחליף את הקודמת. הוא שאל של מי התיק? לקחתי אחריות והוא ניגש איתי אל שולחן צדדי. אמרתי לו שיש בפנים פורמולה לתינוקות, אך הוא לא התעניין. תחת זאת התעמק בתמונת השיקוף אשר ניבטה במסך שממולו.

הבהרתי לו שוב שיש בתיק פורמולה לתינוקות, בתגובה הצביע על סמל אדום שהופיע על המסך ומלמל כמה משפטים. אם הבנתי אותו נכון הוא טען שהשיקוף הפעיל 'התרעה' כלפי, ולא רק כלפי התיק, וזה מחייב אותו לפעול בהתאם להוראות.

נזכרתי שמלבד העובדה שיש כאן אבקת מטרנה, גם ארזנו אותה בחלוקה פנימית למנות - ואולי היא שעוררה חשד כלשהו בקרב הגולם - המכונה. אך לא שיערתי שגם הנציג יפעל כמו גולם. הוא הורה לי להניח את כל החפצים שלי על השולחן, ולא לגעת בכלום. ושוב הסביר לי שאני בגדר 'חשוד'.

לא הבנתי מה הוא רוצה מהחיים שלי - לא שזה עזר לי. תכליס הודיע לי שהוא עומד לערוך עלי בדיקה, פירט את כל שלביה וסיים בשאלה האם אני רוצה לעבור את הבדיקה כאן או בחדר פרטי.

שאלתי אם החדר פרטי מרוחק - כי לא רציתי להפסיד זמן יקר לפני הטיסה - והוא החווה באצבעו לחדר סמוך. יצאנו בשיירה לכיוון החדר. הוא עם החפצים שלי בראש, אחר כך אני, ובסוף עוד נציג בטחוני שעשה רושם כבכיר ממנו.

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

במוצאי צום גדליה, כששאר בני המשפחה לא היו בבית, חשו ההורים שבנם רוצה לספר דבר מה. הם דובבו אותו, והוא החל לספר: "אתמול, ביום השני של ר"ה לקראת ערב, קרה לי דבר מוזר..."

הקב"ה קרוב - גם למי שמבקש להתרחק ממנו

הפטיר האב: "החל מאז ניתק בני קשר עם הפרחחים וחזר בתשובה שלימה, ואפילו מצא את זיווגו הראוי והקים בית נאמן בישראל, והוא עצמו מעיד לכל מאן דבעי, שהכל התחיל באותו ראש השנה לעת ערב בשעה שישב בבית הקפה.

המעשה מעורר השתאות, והנה הוא כלול בדברי הנביא "דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב". הנביא אומר להם לישראל: בטרם אתם קוראים אל ה', דעו לכם שהקב"ה כבר נמצא קרוב אליכם וכבר מרעיף עליכם חסדים טובים, אלא שעל ידי שתקראו אליו, תעוררו אותו לגלות הנהגה זאת. ואכן דברים אלו מתרחשים בכל עת, אלא שלא לעולם הוא נראה תיכף ומיד. לפעמים רואים אותו מיד, לפעמים לאחר זמן, ולפעמים אין מצליחים כלל לצרף את כל חלקי התמונה.

הקב"ה קרוב לכל אחד מאתנו, קראוהו בהיותו קרוב, והמעשה הנ"ל מלמדנו שלא רק למי שהולך בדרך התורה והמצוות הוא קרוב, אלא גם למי שביקש להתרחק ממנו, אף אליו הוא קרוב ומסייע לו לשוב בתשובה שלימה.

וזה לשון הרה"ק רבי מאיר מדז'יקוב זיע"א בספר 'אמרי נועם' (פרשת כי תבוא) על הפסוק "והיה אם שמוע תשמע בקול ה' אלוקיך": יש לרמוז על מצות שמיעת קול שופר, אשר העיקר הוא לבל ידמה אדם בנפשו אשר הקול יוצא מכח הבעל תוקע, רק ידע כי כביכול [הקב"ה] בעצמו הוא המשמיע קול השופר לעורר לבב האדם, והוא בבחינת שכונה המדברת מתוך גרונו. וזהו 'עלה אלוקים בתרועה ה' בקול שופר', אשר כביכול בעצמו הוא בקול השופר. וזהו 'והיה אם שמוע', היינו, כאשר יגיע הזמן של מצות שמיעת קול שופר, אז 'תשמע בקול ד' אלוקיך', שתדעו שהוא קול ה' בעצמו היוצא מקול השופר. אז בודאי יתלהב לעבודתו בזכרו אשר אב הרחמן רוצה בתשובתו וחפץ לקרבו לעבודתו".

הודיע לנו בעל 'אמרי נועם', שמטעם זה נחוץ כל-כך להאמין שהקול היוצא מן השופר הוא קול ה' בעצמו, כי על-ידי כך נזכור שאבינו אב הרחמן עומד לדינו, מדבר אלינו לאמור: רצוני לקרבכם אלי ולהשפיע עליכם כל טוב שבעולם ברוחניות ובגשמיות, שובו נא אלי ואשובה אליכם. וזה יועיל לנו להתלהב לעבודתו ולהתעורר בתשובה.

לפני כמה שנים סיפר לי יהודי מה שראו עיניו, איך בחור פלוני ממשפחה טובה אשר התחבר לחברים שאינם ראויים ונפל ברשת היצר ר"ל, נכנס כמו להכעיס לחנות טריפה וקנה לעצמו סנדוויץ'.

שח הגה"ח רבי שמעון שפיצר שליט"א:

לפנינו מעשה נפלא שאירע בראש השנה לפני שלוש שנים כפי ששמענו אותו מפי בעל המעשה: היה לו ליהודי זה בן שלדאבון כל לב נפל במדרון חלקלק וכבר אירע שנעלם כמה פעמים מהבית למשך כמה ימים אל מקום לא נודע.

לפני שלוש שנים בליל ראשון של ראש השנה, האיש יושב יחד עם אשתו ובני ביתו סביב שולחן החג, והנה שם לבו שהבן איננו. צערו היה גדול, אך נזהר לכבוש את צערו ולעורר שמחה בלבו בנאמנות לדברי הצדיקים שהשמחה בראש השנה מבטלת דינים ומחוללת נפלאות. כך עברו עליו ימי ראש השנה כשאין הצער ניכר עליו כלל. ביום שני לעת ערב, ישב הוא ואשתו ואמרו מזמורי תהלים כשהם שופכים את לבם השבור לרסיסים לא-ל עליון, שיחתור חתירה מתחת כסא כבודו להשיב את לב בנם בתשובה שלימה.

במוצאי ראש השנה חזר הבן ולא דיבר מאומה. במוצאי צום גדליה, כששאר בני הבית לא היו בבית, הכירו ההורים בבנם שהוא רוצה לספר דבר מה. הם דובבו אותו לספר את מה שיש לו על לבו, והוא החל לספר:

אתמול ביום שני של ראש השנה לקראת ערב קרה לי דבר מוזר. ישבתי אז עם כמה 'פרחחים' בבית קפה ולא עניין אותי כלום; רציתי רק להשתולל וליהנות מהחיים. אך לפתע התעורר בי רצון עז לשמוע קול שופר. הרגשתי שאני חייב לשמוע ויהי מה. והנה תוך כדי כך, אני מתחיל לשמוע קול שופר. אני מציץ מבעד לחלון הזכוכית והנה אני רואה שני בחורים חב"דיים צועדים ברחובה של עיר ותוקעים בשופר. עזבתי את הכל והתחלתי לרוץ החוצה. הפרחחים ניסו להניא אותי, אך רצוני לשמוע קול שופר גבר עליהם. כך מצאתי את עצמי ניגש אל הבחורים ומבקש מהם שיוציאוני בתקיעתם.

הבן הוסיף בהתרגשות: ראיתי איך הקב"ה לא עוזב אותי ולא מרפה ממני, אלא מחכה ומצפה שאשוב אליו, ולשם כך הוא מוכן אפילו לשלוח לי שופר בכל מקום בו אני נמצא.

ההורים עשו חישוב מהיר וגילו שכל זה אירע בשעה שהם ישבו ושפכו את לבם במזמורי התהלים שהקב"ה ישיב את בנם בתשובה שלימה. שח בפני האב: "הרגשתי באותם רגעים את אהבתו הגדולה של השי"ת, וכאילו שמעתי אותו מדבר אלי לאמור: 'מה ביקשת? שאדאג לבנכם?! הנה אני דואג לבנכם!'"

לפניכם שכיום הוא מרגלית טובה, והנה הוא עולה ומתעלה
בישיבה למצוינים.
הנה כי כן, הקב"ה דואג לכל אחד באשר הוא ומדבר עם כל
אחד בשפתו שלו לקרבו אליו.

(הביני)

כך יצא לו מדושן עונג עם הסנדוויץ' בידו לקול מצהלות חבריו
שמחאו לו כף אל כף על אומץ לבו. אולם, רק החל לפסוע עם
הסנדוויץ', מעדו רגליו והתגלגל על הארץ כשהסנדוויץ' נמרח על
הארץ ונמאס לאכילה.

הבחור התנער מעפרו וקרא לתדהמת חבריו: "רבונו של עולם,
הבנתי את הרמז!"... ובכן, מכיר אני אותו בחור ויכול אני להעיד

עניינא דיומא - ראש השנה

האם ניתן לשמוע תקיעת שופר במקום שיש בו תקרה אקוסטית?

לקט ידיעות מרתקות והלכות נחוצות לקראת שנת השמיטה - מלוקטות בקצרה מתוך
'דפי הלכה למעשה' מאת הרה"ג רבי יצחק יעקב פוקס שליט"א

התוקע ביער או בין הרים, אף שחוזר קול הד לתקיעתו, אינו
נחשב כתוקע בבור, כיון שהד זה אינו מעורב בקול השופר, והוא
'נכפל' רק לאחר סיום הקול הראשון.

'קול הברה' בעמידה מחוץ לבית הכנסת ובתקרה אקוסטית:
בניגוד לפירוש הרווח ל'קול הברה', שהוא קול הד המתערבב
עם קול השופר, יש שפירש שהוא קול 'חלש', כלומר, שקול
השופר אינו נשמע בעוצמתו ובצלילו המלא, וכתב שלפיכך גם
העומד במרחק מבית-כנסת הבנוי מעל לפני הקרקע ושומע את
קול השופר היוצא מתוכו, עליו לתת את דעתו ולהבחין אם הוא
שומע קול 'חזק' או קול 'חלש'; ויש להחמיר כדבריו במקרה של
ספק. כמו כן, בבית-כנסת שיש בו תקרה אקוסטית, יש לבדוק אם
נשמע בכל מקום רק קולו הטבעי של השופר.

[סימן תקפו, סעיף א, ס"ק א, ב, ו, ז, וביה"ל ד"ה או וד"ה ואם; ביאורים ומוספים
דרשו, 4-6]

במשנה ובגמרא נאמרו דינים שונים בקשר לתקיעת שופר
בתוך בור, מערה וכיוצא בהם. דינים אלו התחדשו בעקבות הצורך
לתקוע בהחבא בעת שגזרו הגויים על ישראל שלא יקיימו את
המצוות. עיקרם של דינים אלו הוא, שבצאת קול התקיעה אל
מחוץ לבור עלול להתלוות אליו קול הד הנוצר באוויר הבור
ומטשטש את קול השופר, והעומדים בחוץ ושומעים קול נוסף
זה, לא יצאו ידי חובתם; ויש אומרים שקול נוסף זה נלן בהכרח
לקול התקיעה ופוסלה. קול זה מכונה: 'קול הברה'.

'קול הברה' במרתפים: בדומה לבור ומערה, קיים חשש ל'קול
הברה' גם בתקיעת שופר במרתף אטום שרובו מתחת לפני הקרקע,
אך כשיש בו חלונות - ספק אם דינו כבור ומערה; וספק זה מצוי
בזמננו בבתי-כנסת שבקומות תחתונות של בתים פרטיים, אשר
רוב גובהם מתחת לפני הקרקע, וחלונותיהם סמוכים לתקרה,
מעל לפני הקרקע.

להתחיל את היום ברגל ימין

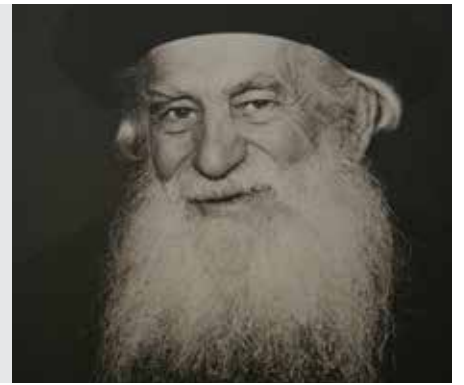
חוויה ראשית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

"כשהגיע המברק שלך הייתי באמצע הלימוד", סיפר לי החזו"א, "נשאתי עיני לשמים וחשבתני: אוי, רבש"ע, אני יושב בב"ב והשאלה באה מניו- יורק הרחוקה - כיצד אענה על שאלה כזו?!"

בחזר חסידי הצליח 'להשתחל' לסעודת שבת בביתו של גאב"ד פוניבז' זצ"ל
ושמע ממנו סיפור מופלא שיש בו מסר מיוחד לימים האחרונים של השנה

פרופסור הוא... הסבירו להם ראשי הישיבות שהוא רב גדול בישראל ודר בארץ ישראל והחולה סומך דעתו רק עליו. הרופאים, שמימיהם לא נתקלו בכגון דא, יושב לו יהודי כשסכנה ודאית מרחפת על ראשו, ועדיין זמנו פנוי לשלוח שאלתו עד ארה"ק הרחוקה - הודיעו כי לדעתם עד שתבוא התשובה כבר לא יהא את מי לנתח בכלל...

לשמע דעתם הנחרצת, אמרו ראשי הישיבות לרב: א"כ, עפ"י דעת תורה אסור לכם להתנגד, פיקוח נפש דוחה כל התורה כולה. אך הרב בשלו, הודיע ב'עקשנות דקדושה' (שבה ניחן מן השמים, ורק בזכות עקשנות קדושה זו הגיע להיכן שהגיע, ובנה את הישיבה ושאר מפעלותיו בקודש) - ה'דעת תורה' שלי הוא החזו"א, ולא אזוז כמלא נימא מבלי תשובותו!

משראו ראשי הישיבות כי המצב רציני ביותר, שלחו בדחיפות מברק לארה"ק, ואכן, כעבור כמה ימים חזרה תשובת החזו"א: לא בא' רבתי - בשום אופן לא לכרות את רגלו של הרב...

הרופאים, שכאמור מעולם לא ראו כזאת, הודיעו שאינם נוטלים כל אחריות על הרב ועל מצבו, וחייבו את הרב להעלות על הכתב ולחתום על דבריו שכל האחריות מוטלת עליו עצמו, גם פסקו מלטפל בו, וכי סתם יעניקו טיפול למאבד עצמו לדעת?... כעבור כמה ימים קרה הנס, היסורים החלו פוחתים והולכים, עד שהרב החל מהלך טיפין טיפין על רגליו... באותו היום רעשו וגעשו כותלי בית החולים, כי מעולם לא נראה בין כתליו נס רפואי כזה, אפילו במעין דמעין...

שוב עברו כמה ימים והרופאים מצאו בבדיקות שהנמק פוחת והולך - מצטמק ויפה לו, עד שאחר כמה ימים נוספים שוחרר הרב לביתו כשהוא בריא ושלם.

כעבור מחצית השנה סיים הרב את מגביתו בארה"ב בהצלחה גדולה (בפרט אחר מעשה כזה) וחזר לארה"ק. בהגיעו ארצה פנה מיד לביתו של הגה"ק החזו"א (עוד בטרם יפנה לביתו שלו). החזו"א קבלו בפנים מאירות, והרב שאלו: ילמדנו רבינו, הרי רבינו אינו נמנה על החסידי'שע רבי'ס (אדמו"רים חסידיים, שהורגלו בכגון דא), מאי וכיצד ענה תשובה כזאת - כשכל הרופאים עונים ואומרים פה אחד שאין להתעכב מכריתת הרגל אפילו שעה אחת? ענה החזו"א: אכן, כשהגיע אלי הטעלעגראם הייתי באמצע

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א. שמעתי מהרה"ח ר' יודל בערגער, שבימי בחרותו הרבה להתאבק בעפר רגלי גדולי ישראל מכל העדות והקהילות: באחת השבתות נסע משיבתו (שבע"ת נתניה) לשבות בעי"ת בני ברק כדי לזכות לקרבתו של הגאון גאב"ד פוניבז' זצ"ל.

מה עשה? את תפילת ליל שב"ק התפלל בישיבת פוניבז', ואחר התפילה עקב מרחוק אחר הרב, משראה שהרב נפרד מהתלמידים סמוך לביתו ונכנס הביתה, וכבר עזבו אחרוני התלמידים את המקום, נקש על הדלת, והיא נפתחה ע"י הרבנית ע"ה. משראתה חסידי'שער בחזר עומד בדלת שאלה אותו לרצונו, ענה ר' יודל: לא הוכן לי מקום לסעוד בו סעודת שבת, האם אוכל להתארח אצלכם?

ענתה הרבנית, הן הן, בוא ברוך ה', וקראה לרב: ר' יוסף שלמה, יש לנו אורח היום... (ר' יודל מציין, שנס עשה עמו הבורא שלא שלחה אותו לסעוד בישיבה עם שאר הבחורים, כי אז כל תחבולתו הייתה יורדת לטמיון). ואכן, זכרונה של אותה סעודה לא מש מזכרונו של ר' יודל...

וסיפר שבין הדיבורים סיפר לו הרב מעשה נורא שבדידיה הוה עובדא:

בתחילת דרכו, כשהחליט גאב"ד פוניבז' על בניית הישיבה, נזקק לממון ודמים מרובים בסך ריבי רבבות, לשם כך החיש פעמייו לגולה, בהגיעו לארה"ב עם תכנית לשהות שם כמחצית השנה.

אחר כמה ימים החל הרב להרגיש כאבים עזים ברגלו, וככל שעברו השעות כך גדלו והתחזקו הייסורים נורא נוראות, בלית ברירה פנה לדרוש ברופאים והללו בדקו אותו בבדיקה אחר בדיקה, עד שהגיעו למסקנא שה'סוכר' משתולל בגופו וכבר גרם לנמק ברגליו, ומוכרחים המה לכרות את רגלו כי בלאו הכי יתפשט הנמק בכל גופו, ויש בזה סכנת חיים ודאית.

והנה, לא לבדו שהה שם הרב, אלא גם נכבדי ראשי הישיבות שבארה"ב שהו עמו, ויהי בשמוע הרב את מצבו הכריז קבל עם ועדה, שמצדו אין כל הסכמה לטיפול - רק אם יקבל הוראה מפורשת על כך מהגה"ק החזו"א איש' זי"ע.

לעומתו שאלוהו הרופאים מי הוא החזו"א, וכי רופא או

יכתת רגליו בין דלתי הנדיבים לא תשיג ידו כדי בניית הישיבה וכו' והכל ירד לטמיון, ובוודאי לזה כווננו מן השמים להראות, שאין לכרות ולפסוק את רגלו של הרב הנחשבת כ'ראש', ורק כך ישאר לחיות, וכן הוזה...

ולדין ייאמר: בל נחשוב כי ימים הללו, סוף השנה, כ'רגל' של השנה המה, אלא אדרבה, רגלים אלו הן 'ראש' לשנה הבעל"ט. בימים אלו תלוי כל עתידנו, אם נמלא אותם בתשובה ומעש"ט, בבקשת רחמים כראוי וכהוגן, בוודאי נשיג לעצמנו חיים טובים, לאורך ימים ושנות חיים.

(באר הפרשה כי תבוא תשע"ט)

הלימוד, נשאתי עיני השמימה וחשבת לעצמי: אוי, רבש"ע, הנני יושב בבני ברק והשאלה באה מניו יורק הרחוקה, כיצד אענה על שאלה כזו, כש'הן' שלי יהיה הן ו'לאו' יהיה לאו, כלומר, מוות וחיים תלויים עתה בתשובתי! לכן ביקשתי מאת הבורא יתב"ש: אנא, האר עיני בתורתך, והראני תשובה נכונה בדברי תורתך.

מיד הבטתי בגמרא מסכת שבת שהייתה פתוחה לפני, ונפלו עיני על התיבות 'פסיק רישיה ולא ימות' (לשון תמיהה, וכי יש לך אדם שקוטעים את ראשו והוא עצמו נשאר בין החיים?...). חשבת לעצמי: הרי רגלו של גאב"ד פוניבז' אינה נחשבת כ'רגל', אלא כ'ראש', כי ברגלים הללו תלוי ועומד כל המפעל... אם לא

על דא ועל הא

הנס השלישי שמתחולל בר"ה, סיים הרבי, הוא הנס לשטן. שהנה בשופר תוקעים מהחלק הצר שבו אל החלק הרחב. ועתה שערזו בנפשכם מה היה קורה לו היו תוקעים מהחלק הרחב אל הצר, הרי השטן היה פוקע באמצע...

שלושה נסים נפתחים

קהל החסידים נשתאו לנוכח הדברים, אך הרבי ר' העניך גמר דבריו באומרו: "ויברך דוד את ד' לעיני כל הקהל ויאמר דוד", היינו, הגם שלקהל היו נראים דברי דוד כ"ויאמר דוד", אמירה בעלמא, היו טמונים שם ברכות וקילוסים נאדרים כלפי שמיא בבחינת "ויברך דוד", וכן הדברים גם כאן, במשל ג' הניסים. ובדרך אפשר, ננסה לומר ביאורים במעשה נפלא זה.

הנס הא' - נס כביכול כלפי שמיא שיצחק אבינו לא נשחט אלא רק נעקד: הנה ידוע בכל הספרים כי מסירות הנפש שמוחדרת בישראל בכל דור ודור, ואפילו קל שבקלים מוסר נפשו על קידוש ד', הוא מכוח יצחק אבינו שהחדיר כזאת בישראל [כמובא בשפ"א בכמה מקומות].

על כן, ניתן לומר שבמידה והיה הוא מוסר נפשו בפועל ממש - שוב הייתה מתבטלת מזרעו הבחירה בין יצר הטוב ליצר הרע, והיה כל אחד מוסר נפשו בכל עת על ציווי ד'. על כן נס כביכול כלפי שמיא שעולם כמנהגו נוהג.

הנס הב' - לכלל ישראל שאומרים ז' פעמים "למנצח לבני קורח" ולא קי"ט, הדבר מחוור שנס גדול הוא לישראל שלא אומרים בשעה מסוגלת זאת את פרק קי"ט הפותח במילים "אשרי תמימי דרך" - הללו שכל השנה היה שיגם והילוכם כראוי, אלא "למנצח לבני קורח", אלו שברגע שלפני האחרון בעודם נופלים, פתחו וזעקו על רצונם לעשות תשובה.

וזהו הנס הנורא לישראל, כאן ועכשיו, הרגע ניתן לחזור ולהנצל, ומי לא ישוב עתה.

והנס הג' - לשטן, שתוקעים בשופר מהחלק הצר לרחב - הנה ניתן לרמוז את אופן התקיעה בשופר מהחלק הצר אל החלק

הרב יעקב רוזנשטיין

הרבי ר' העניך מאלכסנדר זי"ע, כיהן פאר באדמו"רות חסידות גור, בתקופה שבין החידושי הרי"ם לבין נכדו ה'שפת אמת'. מסופר, כי בשנה הראשונה לעלותו על כסא רבו החידושי הרי"ם, לא אמר הרבי ר' העניך "תורה" כנהוג בשולחנות הצדיקים, זאת עד לראש השנה באותה השנה.

ובראש השנה פתח הרבי ואמר, כי ג' ניסים נעשו בראש השנה - נס להקב"ה כביכול, נס לכלל ישראל ונס לשטן, ג' ניסים נשגבים.

פירט הרבי ואמר: הנס הא' הוא כביכול להקב"ה בעצמו.

צא ולמד, שבכל שנה ושנה מונים ישראל בתפילותיהם במקום מרכזי את זכות יצחק רחימא, "עקידת יצחק היום ברחמים תזכור", ובזכות זאת נכתבים ונחתמים ישראל לשנה טובה ומתוקה, לאלתר ולחיים ולשלום.

ומה היה קורה במידה ויצחק אבינו לא היה רק נעקד אלא גם נשחט בפועל? הרי לא היה גבול לתביעותיהם ולהישגיהם של ישראל.. זהו אם כן נס כביכול כלפי שמיא שיצחק לא נשחט אלא רק נעקד...

הנס הב', המשיך הרבי, הוא לכלל ישראל, אשר אומרים לפני תקיעת שופר פרק קי"ט ז' פעמים, ומה היה קורה באם היו צריכים לומר באותה שעה את פרק קי"ט הארוך שבפרקי תהילים ז' פעמים...

והנס הג', סיים הרבי, הוא הנס לשטן, והוא, שבשופר תוקעים מהחלק הצר שבו אל החלק הרחב. מה היה קורה לו היו תוקעים מהחלק הרחב אל הצר, הרי היה הוא השטן, פוקע באמצע...

עושים תשובה - מסתמכות. ודאי שלא יעשו, שהרי מלאכתם קשה מאוד!! וממילא היה הוא "פוקע", ודבריו בטלים. ניסו של שטן אפוא הוא, שכל המוטל עלינו וכל אשר זקוקים אנו לעשות, הוא לתקוע בחלק הצר, לפתוח כחודו של מחט, ומכאן יוצאת טענתו הנצחת, והיאך לא תעשו תשובה? ולמעשה, זהו נס נוסף לישראל, הכוח הגדול הטמון בפועלה כה קטנה. הבה נזכה לנצלה כראוי.

הרחב, בבחינת הפסוק המזוהה יותר מכל עם ימות אלול "פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם כפתחו של אולם". היינו, אנחנו תוקעים בחלק הצר - חודו של מחט, ומשם הקב"ה פותח את החלק הרחב - כפתחו של אולם. ובמידה ואכן הייתה מלאכתנו הפוכה, לתקוע בחלק הרחב ולפתוח כפתחו של אולם, ואז הקב"ה פותח לנו כחודו של מחט, בבחינת החלק הצר - היו טענותיו של השטן מדוע אין ישראל

יומא דהילולא

ה'חפץ חיים' לא העיף מבט באותו יהודי, רק פתח ואמר: "בילדותי כשהלכתי לחיידר אמי היתה נותנת לי 'בולקע' [- לחמניה]. אך ביום שלא הלכתי לחיידר היא לא נתנה לי. תתחילו ללכת לחיידר, אז הקב"ה יתן לכם 'בולקע'..."

עובדות מרתקות שסיפרו תלמידים שזכו להסתופף בצלו של מרן החפץ חיים זי"ע - לרגל יומא דהילולא כ"ד באלול | הרב ישראל ליוש שליט"א

ללמוד ב'חיידר', אמי לא היתה נותנת לי את ה'בולקע'... תתחילו ללכת לחיידר, או אז הקב"ה יתן לכם 'בולקע', יעניק לכם פרנסה'...

"הדברים לא נעמו לאזני אותו יהודי, הוא ביקש להראות לחפץ חיים כי הוא יהודי טוב, ופנה אל אליו ואמר: 'יש לי בן שלומד כאן בישיבה...'. אך החפץ חיים לא שעה אל דבריו ואמר שוב מבלי להביט כלל בפניו: 'כן, זה לכאן וזה לשם... תתחילו ללכת לחיידר', אז הרבש"ע יתן לכם פרנסה".

רבי ירחמיאל סיים את תיאורו: "אני עצמי, שכאמור הייתי אז כבן שש-שבע, התפעלתי עד מאוד איך שהחפץ חיים דיבר אליו באופן כזה, כאילו הוא מכיר אותו מימים ימימה, וידע לומר לו את האמת כפי מצבו הרוחני. ממש רוח ה' דיברה בו, להעריך בני אדם כמות שהם באופן הנכון".

זכות מיוחדת ונדירה, לעמוד ולשרת בקודש אצל הכהן הגדול מרנא החפץ חיים זצוק"ל, זכה הגאון רבי לייב ברוידא זצ"ל. החפץ חיים קירבו וחיבבו באופן מיוחד מאוד, ורק לו הותר להיות בקרבתו בכל עת ובכל שעה. הוא התלווה אל החפץ חיים לכל מקום, בבית, בישיבה, ואף כאשר הלך לפגישות מיוחדות עם רבנים ואדמו"רים, ואף כשנפגש עם שועים מאומות העולם.

אך לא לחינם זכה רבי לייב לחיבה כה גדולה, כפי שמספר ידידו הרב מרדכי פריזל, ואף זה מודפס בספר 'מאיר עיני ישראל'. פעם אחת ביקר החפץ חיים בישיבה קטנה בה למד רבי לייב, ואחר שהתבונן בו שם לב שהוא נראה במצב לא טוב. שאל אותו החפץ חיים: "מדוע אתה נראה רע כל כך?" ורבי לייב השיב לו שחסר לו 'מים' [- 'טעג', כינוי למנהג באותה תקופה שהבחורים היו מתארחים אצל בעלי בתים לארוחות לפי 'מים'], ולכן פעמים

על הפסוק (דברים ל' י') כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ, אומר בעל הטורים: 'כי תשמע בקול ה' אלוֹקֶיךָ' בגימטריה זהו לקול של התלמיד חכם'.

היום חל יום פטירת מרנא החפץ חיים זצוק"ל, התלמיד חכם הגדול שכולם שומעים בקולו וצועדים בדרכיו, ונהנים בכל עת מתורתו העצומה שהניח לנו, בהלכה, במוסר, ובהשקפת התורה בטהרה.

לכבוד יום היא"צ, ולרגל יום התפילה והלימוד העולמי במשנתו של רבינו זי"ע"א, נעתיק עובדות שסיפרו תלמידים שזכו להסתופף בצל האילן הגדול, ינקו מזיו טהרתו, ולמדו את קצות דרכיו.

"בהיותי כבן שש-שבע" - מספר רבי ירחמיאל קופנס זצ"ל (מובא בספר 'מאיר עיני ישראל') - "עוד לפני לומדי בישיבת ראדין, נסעתי עם אבי אל מרן החפץ חיים, כדי להתייעץ עמו בדבר מה ולהתברך מפיו. יחד איתנו נסע בעל הבית אחד, שאמנם בנו הצעיר למד בישיבת ראדין, אך הוא עצמו, למרבה הצער, לא שמר תורה ומצוות.

"כשנכנסנו אל החפץ חיים, ביקש אותו בעל הבית מאבי שיזכיר אותו לברכה לפרנסה אצל החפץ חיים, שכן המצב הכלכלי היה מאוד קשה באותם ימים. אבי עשה כבקשתו, ואמר לחפץ חיים שנמצא איתנו יהודי שרוצה לברכה לפרנסה. אנחנו אכן ידענו שיהודי זה אינו שומר תורה ומצוות, אך החפץ חיים פגש בו כעת פעם ראשונה וכלל לא הכירו. החפץ חיים לא העיף מבטו אל אותו יהודי, הוא אף לא בירכו, ובמקום זאת פתח את פיו הקדוש ואמר כך:

"כשהייתי ילד קטן והלכתי לחיידר, אמי היתה נותנת לי 'בולקע' [- לחמניה] לאכול, כך מדי יום. אך ביום שלא הלכתי

שהוא נשאר רעב.

"מהיכן אתה?" שאל אותו החפץ חיים, מוילנא!" - ענה.
"ומה שמך?" הוסיף החפץ חיים לשאול. "ברוידא" - ענה
הבחור.

"האם יש לך קשר עם העשיר הגדול בוילנא יקותיאל ברוידא?"
שאל החפץ חיים. "אני בנו" - ענה הנער.

"אם כן כיצד הגעת למצב כזה שהנך רעב?" תמה החפץ חיים.
ענה לו רבי לייב: "אבי, אמנם יהודי שומר תורה ומצוות, אבל הוא
רוצה שאלמד בגימנסיה לימודים כלליים, כדי שאוכל להיכנס
בבוא היום ולהשתלב בעסקיו, ובתור בן יחיד הוא תלה בי את
כל תקוותיו. אולם רוח אחרת היתה בי, והתעקשתי ללכת ללמוד
תורה בשיבה. אבי לא הבין אותי, וזה נגד את כל מאווי, ולכן
נוצר מתח גדול בבית. הלכתי לבסוף לשיבה נגד רצונו ולמורת
רוחו, ומאז אינו רוצה להכיר בי..."

כששמע החפץ חיים את דבריו התמימים של הנער שבעוז
רוחו נטש כבודו של עולם, הניח אחריו הון עצום של כסף וזהב
ובחר בחיי דחקות ועוני עבור לימוד תורה, אמר לו מיד: "אם כן,
מהיום תהיה בן ביתי, ותאכל אצלנו כל יום". ואכן מיום זה זכה
הבחור לייבקה ברוידא להיות סמוך על שולחן המלך, זקן גאוני
הדור, עד שברבות הימים הפך למשמשו ונאמן ביתו, שכאמור לא

זוה ידו מתוך ידו.

סופר, ולימים אף רבי לייב סיפר זאת לנכדו הגאון רבי חיים
וולקין שליט"א, שבימיו האחרונים של החפץ חיים הוא ישן איתו
בחדר, כשהחפץ חיים שוכב על מיטה ורבי לייב שוכב על מזרן
לידו, וחוט היה קשור מידו של החפץ חיים לידו של רבי לייב,
וכשהחפץ חיים נזקק לדבר מה, היה מושך בחוט, ורבי לייב היה
קופץ ממקומו ונעמד הכן לשרת ולשמש בקודש.

מתוך הערכתו של החפץ חיים למסירותו של רבי לייבקה אליו,
הוא התבטא פעם בביטוי נדיר: "לייבקה האט מיר מאריך ימים
גיווען" - לייבקה האריך את ימי. אשרי מי שהחפץ חיים מרגיש
שהוא האריך את ימיו. ולכל החיבה הגדולה והקרבה המיוחדת
הזו, הוא זכה בזכות מסירות נפשו לתורה, תוך כדי ויתור על כבוד
ועושר רב שהיו יכולים להיות מנת חלקו כל הימים.

לימים, נפגש החפץ חיים עם ראש ממשלת פולין, כדי
לשכנעו לבטל את הגזירה על החינוך התורני. פגישה זו זכתה
להד תקשורת רב, וסוקרה בהרחבה בעיתונות העולמית. בתמונה
המפורסמת מפגישה זו, נראה רבי לייב עומד ליד החפץ חיים.
כשראה אביו של רבי לייב לאיזה כבוד מלכים הגיע בנו שבחר
בדרך התורה, שהנה הוא מצולם יחד עם החפץ חיים בפגישה
חשובה כל כך, התרצה מכעסו עליו, וחזר להכיר בו כבנו.

על דא ועל הא

שאלתי אותו: אני מבחין שחל שינוי מסוים בחיך. כיפה, מזוזה, ספרי קודש ופמוטות... מה עומד מאחורי השינוי הזה? והאיש החל לספר דבר-פלא שעבר עליו...

וכשמזן הגר"ח שליט"א שמע את הסיפור, אמר: "בהחלט ייתכן שזה היה גילוי מן השמים"

לא יכולתי להתאפק, ושאלתי אותו: ראה נא יקירי, אני
מבחין שחל שינוי מסוים בחיך. כל כך מרגש לראות את הכיפה
חבושה לראשך, את המזוזה שנקבעה בפתח ביתכם, ספרי קודש
ופמוטות... תוכל נא לספר לי, מה עומד מאחורי השינוי המופלא
שחל כאן?"

והאיש החל לספר דבר-פלא שעבר עליו: ביום ראש השנה
האחרון, ישבתי במרפסת ביתי, וצפיתי במרחבי הים הגדול
הנראים מול הווילה שלי. לפתע ראיתי נחיל גדול של אנשים
יוצא מבית הכנסת, והולך לכיוון הים. למרות שהייתי רחוק מאוד
מיהדות, ושנים רבות לא נכנסתי לבית כנסת, נזכרתי שמדובר
במנהג שבו משליכים היהודים את חטאיהם לים ביום ראש השנה
- 'תשליך'.

המראה המפליא של נחיל היהודים הדתיים הצועד לעבר
הים, הזכיר לי את אבי המנוח שהיה לוקח אותי בתור ילד לעשות
'תשליך' בים. בהחלטה של רגע אמרתי לעצמי, שגם אני אצטרף

מספר הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: סיפר לי
יהודי נכבד, מעשה מופלא שהתרחש בארה"ב:

נסעתי לארה"ב לצורך עיסוקי, ועיקר חנייתי היתה בעיר
מיאמי השוכנת לחוף הים. בעיר זו, מתגורר בן-דודי, שלא ראיתי
מזה שנים רבות, ולמרות שידעתי שהוא רחוק מאוד משמירת
תורה ומצוות, בכל זאת רציתי להיפגש עמו ולהתוודע למצבו.
התקשרתי אליו ושאלתי האם הוא מעוניין להיפגש, והוא ניאות
לכך בחפץ לב, והזמין אותי לבוא אל ביתו.

והנה, מיד בראותי אותו, נדהמתי מאוד לראות כיפה חבושה
לראשו... חשבתי בליבי, שמא חבש את הכיפה לכבודי, אך
בהיכנסי למעונו המפואר, הבחנתי להפתעתי הרבה, במזוזה
מהודרת הניצבת בפתח הדלת, דבר שלא היה אצלו בפעם
האחרונה שביקרתי במקום. מה גדלה תדהמתי, כאשר נכנסתי
לסלון, ועיני נתקלו בפמוטות-השבת, בסידורים וחומשים, בספרי
קודש ובעוד 'פריטים יהודיים'...

ליהודים הללו לכיוון הים... והלכתי.

והנה אני עומד מרוגש בתוך היהודים האוחזים בידיהם סידור ומתפללים. מאן-דהוא ניגש אלי ומסר לי סידור והצביע על הקטעים הנאמרים, ואמרתי את התשליך בהתרגשות יחד עם שאר היהודים.

התשליך הסתיים, ופניתי לשוב לעבר ביתי, ואז אני מרגיש דפיקה על גבי. הסתובבתי, ולנגד עיני עומד יהודי מכובד, גבוה והדור פנים, השואל אותי בהארת פנים: "תאמר לי יהודי, שופר כבר שמעת היום?" - השבתי בשלילה, ומיד הוציא מכיס בגדו שופר קטן, ביקש שאשמע ואתכוון לצאת ידי חובה, ותקע בשופר כמה תקיעות. כשסיים פנה אלי ואמר: "קוראים לי משה כץ", והלך לדרכו.

חזרתי לביתי, וכולי נפעם. שיתפתי את אשתי בחוויות שהיו לי ב'תשליך', ואף תיארתי בפניה את האיש הדור הפנים שתקע

עבורי בשופר, וסיימתי: "משום מה האיש החליט להיפרד ממני תוך כדי שציין את שמו - משה כץ".

אשתי שמעה את השם, ומיד פרצה בבכי מר, ובתוך הבכי ביקשה שאתאר לה שוב, באופן ברור, את צורתו וקלסתר פניו של היהודי ההוא. התברר שאותו 'משה כץ', היה אביה של אשתי, שהיה תלמיד חכם ובעל תוקע בעיר פרשבורג שבהונגריה, ונרצח בשואה, כך שמעולם לא הכרתיו. ומכיון שאשתי שנתה את שם משפחתה, לא ידעתי ששם משפחתה הקודם היה 'כץ'.

ואכן, סיים הבן-דוד ממיאמי, מאותו רגע השתנו חיינו... סיפרתי את הסיפור לרבינו הגר"ח קניבסקי שליט"א, ואמר שבהחלט יתכן שהיה זה גילוי מן השמים לבני הזוג כדי שיפששו במעשיהם, וכבר מצינו דברים כאלה בחז"ל.

(דברי שיח ניצבים תשע"ו מתוך ווי העמודים)

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

"שמרתי לך כרטיס בצד, אבל מוישה בא, שם כסף ולקח אותו..."

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

לאו גמור ד'לא תלך רכיל בעמך'. הגם שעוולה גדולה עשה אותו שהפציר לתת לו את הסחורה שברר הראשון, מכל מקום כיון שמכר לו וקיבל המעות מאתו, בוודאי מכירה גמורה היא ולא תצא שום תועלת מזה שיגלה לו שם המפציר, רק שיכניס לו שנאה בלבו עליו. וזו היא רכילות גמורה..."

נקל לתרגם דוגמה זאת לתרחישים מוכרים לנו מחיי היום-יום, וכגון - מכירת כרטיסים לנסיעה למירון בל"ג בעומר, וכן כל כיוצא בזה.

בביאורים ומוספים שבמהדורת 'דרשו' מציינים בעניין זה, שאם הקונה הראשון יודע מיהו הקונה השני, ורק שחושד במוכר שמכר ברצונו לשני, אזי על פי המבואר לעיל ב'חפץ חיים' נראה שמותר לו לומר שהוא אינו אשם, אף שבכך ידע שהשני אשם. וכן כתב הגר"א גנחובסקי.

היום נלמדים הסעיפים האחרונים בספר 'חפץ חיים' (כלל ט') מהלכות רכילות (סעיפים יד-טו). בסעיף האחרון מזכיר ה'חפץ חיים' ענין שרבים נכשלים בו, ומצייר בזה דוגמה אחת שממנה יקיש המשכיל לכל כיוצא בזה.

"...לפי מה שמצוי, שאחד מביא סחורה לעיר למכור, ובאים אצלו קונים הרבה, ורגיל מאוד שמי שאין לו מעות בשעת מעשה, הוא בורר סחורה ומבקש מהמוכר שלא ימכור את הסחורה לאחר כי הוא ילך ויביא לו מעות. ובתוך כך באים אצלו קונים אחרים ומפצירים בו הרבה שימכור להם אותה הסחורה שברר הראשון, ונתרצה להם, ואחר כך כשבא הראשון ומבקש מאתו שייתן לו את הסחורה שברר מתחילה, הוא משיבו: 'פלוני בא ולא הייתי רוצה לתת לו, והשליך את המעות ולקח את הסחורה, ובעל כרחי נתרציתי לו, שלא הייתי רוצה להתקוטט עמו'. כגון זה עבר על

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

סוכה דף נו

לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי - אם זוכר בעלמא הדין מדוע ישכחנה בעלמא דאתי?

טוב לצדיק טוב לשכנו

בין האנשים, כי אחרת היה קשה למה לצד הרע מענישים אותם ולצד הטוב לא, אלא לצד הטוב ג"כ.

"יוצא שלכל אלה, אפי' שלא השתתפו בלימוד, בכל זאת יש להם שייכות בלימוד, כיון שזה ק"ו אוי לרשע אוי לשכנו אז טוב לצדיק טוב לשכנו, ממילא אפילו שהוא לא למד הוא מצטרף".

והקשה הגראי"ל מהו ביאור מה שאנו אומרים בסיום מסכת ולא תתנשי מינן לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי.

ולכאור' אם לא ישכח המסכת בעולם הזה למה ישכחנה בעולם הבא? וכן איך שייך שיזכרנה בעולם הבא.

וביאר רבנו שישנם שני מדות בהלומדים, יש שאין צריכים לעמול ולחזור וזוכרים בקל תלמודם, אולם יש שתלמודם קשה עליהם וצריכים לחזור ולשנן הרבה פעמים כדי לזכור, ולפעמים אף אח"ז אין זוכרים.

ואמר רבנו דכל זה בעולם הזה דהדבר תלוי כל אחד לפי מדת זכרונו, אבל בעולם הבא אין יתרון לבעל הזכרון אלא מי שעמל ויגע לחזור ולשנן יזכור אף אם בחייו לא הצליח לזכור, ומי שלא עמל אלא זכר בקל את תלמודו לעתיד לבא לא יזכור כ"כ מה שלמד, ועל זה אנו מבקשים שלא תשכח ממנו המסכת לא בעולם הזה ולא בעולם הבא דאין הזכרון בשתי העולמות תלוי זה בזה. (תכלת מרדכי עמ"ס מגילה עמ' סה)

(כאיל תערוג')

בסיום מסכת סוכה בכולל אמר מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל: "והנה מצינו דבר מה שלא מצינו בשאר מקומות, למשל בדברים גשמיים - מי שאכל אכל ומי שלא אכל לא יכול להצטרף, כגון בזימון יש דין שאם שנים אכלו לחם ואחד אכל מזונות הוא מצטרף, אפילו שלא אכל לחם, ויש כאלה שאומרים שאפי' ירקות, ויש כאלה שאומרים שאפי' מים, עכ"פ כדי להצטרף צריך להיות משהו שייך, ואם הוא לא אכל שום דבר, אי אפשר לצרף אותו לזימון".

"ולמה כאן המנהג שאם אחד מסיים מסכתא, באים אנשים שלא למדו כלום ומצטרפים, ונקרא קצת שהוא בר שמחה, ואפי' בתשעת הימים אם אחד עושה סיום מסכתא ובאים אנשים אחרים שלא למדו ומצטרפים, ועל סמך זה הם יכולים לאכול בשר, עכ"פ הוא מצטרף אפילו שלא היה לו שום שייכות, ולמה זה ככה? רואים שברוחניות זה אחרת, אע"פ שבגשמיות לכאורה יותר נרגש השייכות, אבל האמת היא שבגשמיות היא הנותנת, כדי שתהיה שייכות צריך ג"כ שיהיה נהנה משהו, ואם לא נהנה משהו הוא לא יכול להצטרף, אבל ברוחניות - כן".

"ועכשיו אמרו בסיום העניין של בילגה שהענישו את כל המשמר משום אוי לרשע אוי לשכנו".

"ושוב נשאלת אותה הקושיה: למה באמת אוי לרשע ואוי לשכנו? הרי הרשע הוא רשע אבל שכנו לא רשע, ולמה הוא נענש? אלא רואים שברוחניות יש בין לצד הטוב בין לצד הרע קשר

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

הגאון רבי שריאל רוזנברג שליט"א

אב"ד רמת דוד ב"ב, וראב"ד בד"ץ ב"ב, ומג"ש ב'דף היומי בהלכה'

לימוד 'המשנה ברורה' זהו לימוד ע"מ לעשות, והמשנה בפרקי אבות אומרת שזו הדרגה הגבוהה ביותר של הלימוד לשמה.

ביומא דהלולא של מרנא 'החפץ חיים' כ"ד אלול מצטרפים ללימוד 'הדף היומי בהלכה' במשנ"ב בקבלה טובה לימים הנוראים

לקבלת לוח 'הדף היומי בהלכה' להצטרפות לתוכנית 'דרשו':
0 2 - 5 6 0 9 0 0 0

כל השונה הלכות בכל יום ניצול מהפורענויות
0723809292
תכנית שמע מיוחדת המלוות דברי חיוק מגדולי ישראל ושירי התעוררות

הרב אברהם יצחק הכהן רובין שליט"א

רב דקדוילת בני התורה - דחובות, וחבר בד"צ שארית ישראל מג"ש ב'דף היומי בהלכה'

ראוי לכל אדם לקבוע לימוד יומי של ההלכות המבוארות 'במשנה ברורה', וכיון שלימוד צריך חיוק תמידי - הצטרפות לשיעור יומי קבוע יש בו חיוק תמידי ללימוד ההלכה, ובמשך הזמן לומדים את כל חלקי המ"ב.

ביומא דהלולא של מרנא 'החפץ חיים' כ"ד אלול מצטרפים ללימוד 'הדף היומי בהלכה' במשנ"ב בקבלה טובה לימים הנוראים

לקבלת לוח 'הדף היומי בהלכה' להצטרפות לתוכנית 'דרשו':
0 2 - 5 6 0 9 0 0 0

כל השונה הלכות בכל יום ניצול מהפורענויות
0723809292
תכנית שמע מיוחדת המלוות דברי חיוק מגדולי ישראל ושירי התעוררות

הגאון רבי שמואל אליעזר שטרן שליט"א

גאב"ד שערי הוראה ורב מערב ב"ב, מגיד שיעור בדף היומי בהלכה'

וע"י לימוד 'הדף היומי בהלכה', דבר יום ביומו, זוכים ללכת בדרך התורה והיראה, ומובטח שהוא בן העולם הבא וזוכים לחיי נצח.

ביומא דהלולא של מרנא 'החפץ חיים' כ"ד אלול מצטרפים ללימוד 'הדף היומי בהלכה' במשנ"ב בקבלה טובה לימים הנוראים

לקבלת לוח 'הדף היומי בהלכה' להצטרפות לתוכנית 'דרשו':
0 2 - 5 6 0 9 0 0 0

כל השונה הלכות בכל יום ניצול מהפורענויות
0723809292
תכנית שמע מיוחדת המלוות דברי חיוק מגדולי ישראל ושירי התעוררות

הגאון רבי יהודה אריה שורץ שליט"א

רב שכונת קרית הרצוג בבני ברק, ומג"ש ב'דף היומי בהלכה'

יש משנה חשיבות לבנות את ידיעת ההלכה - למעשה, דווקא על היסוד המוצק של דברי המשנה ברורה אשר כל מילה שבו הוא תורה שמשנה קיבל מסיני.

ביומא דהלולא של מרנא 'החפץ חיים' כ"ד אלול מצטרפים ללימוד 'הדף היומי בהלכה' במשנ"ב בקבלה טובה לימים הנוראים

לקבלת לוח 'הדף היומי בהלכה' להצטרפות לתוכנית 'דרשו':
0 2 - 5 6 0 9 0 0 0

כל השונה הלכות בכל יום ניצול מהפורענויות
0723809292
תכנית שמע מיוחדת המלוות דברי חיוק מגדולי ישראל ושירי התעוררות

באיזה הקשר התבטא החזון איש שהסוכה אינה 'בית כלא'?

וחובה לאכול, לשתות ולישון בסוכה, וכן לשהות בסוכה כדרך ששוהים בבית, ובכל רגע של שהייה בסוכה מקיימים מצוה. ונחלקו ראשונים, אם מותר לשהות מחוץ לסוכה באופן שבו במשך ימות השנה היה שוהה בביתו. אך באופן שבשאר ימות השנה היה יוצא מביתו, אין חובה לשהות בסוכה, וכפי שהתבטא החזון איש על כך, שהסוכה איננה 'בית כלא'.

[סעיף א, ס"ק ב ושעה"צ ס"ק ד; ביאורים ומוספים דרשו, 3]

נאמר בתורה: "בַּסֹּכֹת תֵּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים", ודרשו חכמינו ז"ל: "תשבו - כעין תדורו", כלומר, שהמצוה היא להשתמש בסוכה כדירת המגורים של כל השנה, באופן שהסוכה תהיה הדירה העיקרית במשך ימי החג. ויש שכתבו, שמטעם זה ראוי לפרוס מפה רק על השולחן שבסוכה, ולא על השולחנות שבבית; אך יש שנהגו לפרוס מפה אף על השולחנות שבבית, מפני כבוד החג.

האם מותר להכניס לסוכה את מיכל האשפה הביתי על מנת להסתייע בו בשעת הנקיין?

שלישית בשבת, ואין בכך איסור 'הכנה'. ומותר להכניס לסוכה את מיכל האשפה הביתי, על מנת להסתייע בו בשעת נקיין הסוכה. ואם הכניסו לסוכה כלים שאינם ראויים למקום מגורים, או שהותירו בה את כלי האוכל המלוכלכים, אין הסוכה נפסלת בכך, אך ראוי שלא לברך 'לישב בסוכה' בעודם בסוכה.

[סעיף א, ס"ק ד-ו ושעה"צ ס"ק י ריג]

בהמשך לאמור: הואיל ומצות הישיבה בסוכה היא "תשבו - כעין תדורו", אסור להכניס לסוכה כל כלי שאין דרך להכניסו לחדרי המגורים שבבית, ולכן אין להכניס לסוכה את כלי המטבח הגדולים, כגון סירים ומחבתות, אף כשהם נקיים. וכמו כן, מפני כבוד הסוכה, יש להוציא מיד בתום הסעודות את כלי האוכל המלוכלכים; ומותר לעשות זאת אף לאחר סעודה

נטילת ידים בבוקר - בסוכה או מחוץ לסוכה?

ידים בבוקר - אם יכול ליטול את ידיו מחוץ לסוכה ללא הליכה של ארבע אמות, יעשה כן, ולא יטול בסוכה, כיון שרוח טומאה שורה על המים, והם מאוסים בעיני בני אדם, ואין זה מכבוד הסוכה. ואם לא ניתן ליטול מחוץ לסוכה ללא הליכה של ארבע אמות, יש ליטול בסוכה, ולהוציא את המים מהסוכה מיד לאחר מכן.

[סעיף א וס"ק ג רט; ביאורים ומוספים דרשו, 9]

בהמשך לאמור: בניגוד לכלי האכילה לאחר האוכל, את כלי השתייה - כוסות וכדומה - מותר להותיר בסוכה אף לאחר השתייה, כיון שאינם מאוסים ככלי האכילה, ועוד, שמזדקקים להם פעמים רבות במשך היום. ומותר אף לשוטפם ולנקותם בסוכה. ולענין נטילת ידים לסעודה - יש שכתבו שאין ליטול בסוכה, כפי שאין נוטלים בחדר הנאה שבבית, ויש חולקים. ולענין נטילת

* ניתן 'להתנות' מראש שלא תחול קדושה על נוי הסוכה, ויש להתנות תנאי זה לפני שקיעת החמה של ערב חג הסוכות. ובזמננו נוהגים שלא להתנות תנאי זה, אך אם יש חשש שנוי הסוכה יתקלקל בגשם, או שייגנב, וירצו להסירו, ראוי להתנות מראש שלא תחול עליו קדושה.
* בתום חג הסוכות, בטלה קדושת הסוכה, אך מאחר והסכך שעל גבי הסוכה שימש למצוה, אסור לדרוך עליו, או להשליכו לאשפה; וכן יש להימנע מהשלכתו במקום שבו ידרכו עליו.
* אין לכתוב ולהדפיס פסוקים או פרקים בודדים מהתנ"ך בפני עצמם, ואין היתר אלא לכותבם ולהדפיסם ספר ספר. ויש מתירים, ורבים נוהגים כדעתם; אך פוסקים רבים כתבו שאין להקל בדבר.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

כשיש אפשרות להשיג שופר או מחזור לתפילה - איזה מהם יש להעדיף?

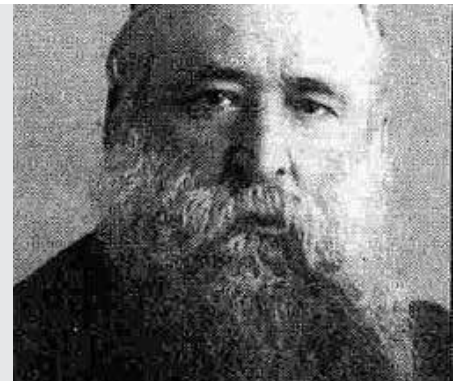
ואף במקרה שהוא מסופק אם אכן ישיג שופר באחד מהישובים, ובישוב האחר יוכל בוודאות להשיג מחזור - הספק דאורייתא מחייב יותר מה'ודאי דרבנן', ועליו לנסות להשיג את השופר. אולם, במקרה שהתקיעה בשופר היא 'ספק ספקא', וכגון שהוא מסופק אם יוכל להשיג שופר, וגם אינו יודע לתקוע את כל סדרי התקיעות (ראה לעיל) - יש להעדיף את הישוב שבו יוכל להשיג מחזור.

[שו"ע תקעה, א, ומשנ"ב א; ביאורים ומוספים דרשו, 2]

מי שנקלע לקראת ראש השנה למקום שאין בו שופר ולא 'מחזור' לתפילה, ואינו יודע את התפילות בעל פה, ויש באפשרותו לנסוע לפני החג, או לצעוד רגלית בחג עצמו, לאחד משני ישובים סמוכים, אשר באחד מהם יוכל להשיג שופר, אך לא יהיה בידו מחזור, ואילו בשני יוכל להשיג מחזור, אך לא יהיה בידו שופר - עליו להעדיף את המקום שבו יוכל להשיג שופר, משום שמצנת תקיעת שופר היא מדאורייתא, והתפילה היא מדרבנן.

הלוח היומי

כ"ד באלול | רבי יחזקאל ב"ר מרדכי זלמן אברמסקי זצ"ל, אב"ד סלוצק, ר"י סלבודקא, בעל חזון יחזקאל

יארצייט:

תקע"ה: רבי יוסף משה ב"ר אלקנה זצ"ל, מזלוזין, בעל ברית אברהם.
תרל"ד: רבי יוסף ב"ר משה באב"ד זצ"ל, מטרנפול, בעל מנחת חינוך, משפט שלום ועוד.
תרל"ו: רבי מנשה מטלוב סתהון זצ"ל, מחכמי ארם צובה וראב"ד צפת, בעל מטה מנשה.
תרע"ה: רבי אברהם יוסף ב"ר אריה יהודה לייבוש איגרא זצ"ל, האדמו"ר מזשילין.
תרצ"ג: רבי ישראל מאיר ב"ר אריה זאב הכהן כגן זצ"ל, מראדין, בעל החפץ חיים, שמירת הלשון, משנה ברורה, אהבת חסד, חומת הדת, נדחי ישראל, ועוד.
תשי"ג: רבי בן ציון מאיר חי ב"ר יוסף רפאל עוזיאל זצ"ל, הראשל"צ, בעל שו"ת משפטי עוזיאל, חידושי עוזיאל ועוד.
תשכ"ד: רבי משה לייב ב"ר זאב שחור זצ"ל, בעל אבני שוהם, ובגדי כהונה.
תשל"ו: רבי יחזקאל ב"ר מרדכי זלמן אברמסקי זצ"ל, אב"ד סלוצק, ר"י סלבודקא, בעל חזון יחזקאל

יארצייט רבנו ישראל מאיר ב"ר אריה זאב הכהן מראדין זצ"ל - ה"חפץ חיים"

בקשתו הטיפשית של הצאר ניקולאי

ה"חפץ חיים" סיפר: לאחר שהצאר ניקולאי הודח ממלכותו והושם במעצר, ביקש שיגדילו את מנות המזון שלו, הכל אז צחקו שהשליט האדיר שקע בשפלות שכזו, עד ששוב אינו תובע את שלטונו אלא מנה יותר גדולה של לחם ותפוחי אדמה. "וכי מה ניתן לצפות מטיפש שכזה!?" לעגו.

כך עם ישראל, הלוא הם בני מלכים, בל נהיה אווילים כניקולאי, ובל נתפלל על לחם ותפוחי אדמה בלבד. בקשתנו העיקרית צריכה להיות שכבוד שמים יתרבה.

(החפץ חיים חייו ופעלו ח"ג עמ' תתקיג)

נשתדל בראש השנה לבקש שכבוד ה' יתגלה בעולם, ואף כשנבקש על צרכינו הפרטיים נכוין שהם לצורך עבודת ה', ולהרבות כבודו בעולם.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il